

תת"ע 8937/08/13 - נטליה סליאנקו נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באילת

תת"ע 8937-08-13 מדינת ישראל נ' נטליה סליאנקו
תיק חיצוני: 33110030534

בפני	כב' השופט אבשלום מאושר
המבקשת	נטליה סליאנקו
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין בהעדר המבקשת בגין פס"ד שניתן ביום 19.11.13.

על פי כתב האישום נהגה המבקשת ביום 25.03.13 בשעה 12:40 ברכב פרטי ברחוב שדרות התמרים באילת ובעת שהרכב היה בתנועה השתמשה בטלפון שלא באמצעות דיבורית בניגוד לתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה סמל סעיף 6577.

טענות הצדדים.

ביום 21.05.14 הגישה המבקשת בקשה לביטול גזר דין בטענה לפיה לא קיבלה את הזימון למועד הדיון מאחר ועברה לכתובת אחרת. ביקשה להישפט מחדש.

ביום 25.05.14 הגישה המבקשת בקשה מתוקנת לביטול פסק דין בהיעדר וטענה כי:

א. למרות שבפרוטוקול כתוב שקיבלה המבקשת הזמנה כדין, הצהירה כי מעולם לא קיבלה הזמנה לדיון זה.

ב. המבקשת היא שביקשה להישפט על העבירה ועודנה עומדת על חפותה.

ג. המבקשת ציינה כי מתגוררת באילת בכתובת ערוד 1149/3.

בנסיבות אלו, טוענת המבקשת לביטול פס"ד בהעדר ולקבוע את התיק לדין מחדש.

מנגד, טענה המשיבה כי:

- א. על המבקשת מוטל הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים ביטול פסק דין וקביעת התיק לדין "מחדש".
 - ב. קיים אישור על משלוח דואר רשום. הזימון לדין שנשלח למבקשת נשלח לאותה הכתובת שציינה בבקשתה להישפט (נספח ב').
 - ג. המשיבה פעלה ע"פ תקנה 43 לתקנות סדרי הדין הפלילי (תשל"ד 1974) לפיה נשלחה במועד הודעה על בקשה להישפט לפי תקנה 42, תומצא לנאשם הזמנה למשפטי לפי טופס 8 שבתוספת.
 - ד. תקנה 44 לתקנות סדרי הדין הפלילי (תשל"ד 1974) מהווה חריג לכללי ההמצאה ותחשב המצאת ההזמנה, להמצאה כדין, אם חלפו 15 יום מיום משלוח ההזמנה. התקנה מאפשרת להוכיח אישור המצאה, על ידי הוכחת היסוד העובדתי הנדרש בחזקה, והוא- כי אכן חלפו 15 ימים מיום שנשלחה ההזמנה בדואר רשום.
 - ה. תקנה 44 מורה כי ההזמנה כמוה כאישור מסירה לכל דבר ועניין "זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן- כאשר במקרה דנן, המבקשת לא הפריכה את חזקת המסירה, לא דאגה לעדכן את משטרת ישראל ו/או מרכז פניות נהגים בדבר שינוי מען מגוריה.
- ו. המסמכים והאישורים שהוגשו לבית המשפט מלמדים כי נשלחו לנאשמת הזמנות לדין בעניינה ולכתובת אשר נמסרה על ידה בבקשתה להישפט ובכך יצאה המשיבה ידי חובתה בהוכחה.
 - ז. לא הונחה בפני בית המשפט תשתית משכנעת שתצביע על כך שלמבקשת ייגרם עיוות דין באם פסק הדין שניתן נגדה לא יבוטל.
- במכלול הנסיבות האמורות, טוענת ב"כ המשיבה כי על בית המשפט לדחות בקשת המבקשת.

דין והכרעה.

לאחר שעיינתי במסמכים שהוגשו על ידי המבקשת, ובתגובת המשיבה, החלטתי לדון בבקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדר הנאשמת.

תקנה 44 א לתקנות סדר הדין הפלילי, מדברת על חזקת המסירה לפיה אם נשלח הזימון לדין באמצעות הדואר הרשום וחלפו 15 ימים מיום שנשלח הזימון, אזי קמה חזקת מסירה עדין ואין להידרש לחתימת הנמען על אישור המסירה.

המשיבה צירפה לתגובתה אישור משלוח בדבר הדואר הרשום (נספח א' לבקשה) ומכאן שהמבקשת לא הצליחה לסתור את חזקת המסירה המעוגנת בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, אלא טענה טענה בעלמא לפיה לא קיבלה לידיה את ההזמנה לדין, בו בזמן שנמסר למבקשת זימון לדין שנשלח למבקשת לאותה הכתובת שציינה בבקשתה להישפט כמפורט בתגובת המשיבה.

בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם, תק-על 2009(1), 137, 141 (2009) נפסק על ידי כבוד הנשיאה ד' בייניש כי :

" סעיף 130(ח) מאפשר, אפוא, לנאשם שהורשע בעבירת חטא או עוון ונגזר דינו שלא בפניו (לרבות בעבירות שנדונו בהתאם להוראות סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי) לבקש את ביטול הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו. זאת, בהתקיים אחד משני תנאים: קיום סיבה מוצדקת לאי-התייצבות המבקש לדין שנערך בעניינו או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי-ביטול פסק הדין (ראו עניין איטליא, בעמ' 803). השאלה המתעוררת במקרה דנן הייתה גם השאלה העיקרית שנדונה והוכרעה בפסק הדין בעניין איטליא, והיא השאלה האם בית המשפט מוסמך לדון שלא בנוכחות הנאשם בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם לפי סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי. בית משפט זה בפסק דינו בעניין איטליא השיב בחיוב לשאלה האמורה. ההכרעה באותה פרשה התבססה על אופיה של הזכות להיות נוכח ועל תכליתה החקיקתית של הוראת סעיף 240. המשנה לנשיא ת' אור הצביע בפסק דינו על החשש כי קביעת חובה לערוך דיון בנוכחות הצדדים בבקשות לביטול פסקי דין שניתנו לפי סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי תפתח פתח לניצול לרעה של ההליך השיפוטי ועלולה "לחתור תחת תכליתו" של סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי להביא לייעול ההליכים בעבירות קלות (ראו עניין איטליא, בעמ' 799-800)."

עוד נפסק מפי כב' הנשיאה ד' בייניש בהמשך לפס"ד כי :

"ההליך של בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם הוא חלק מן ההסדר הכולל הקבוע בסעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי לדין בעבירות קלות. לפיכך, יש לעצבו באופן המגשים את תכליותיו של סעיף 240 הנ"ל ואינו מביא לריקון מתוכן; קביעה שמשמעותה חובה לקיים דיון במעמד הצדדים בכל בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם ללא קשר למהות הבקשה ולנימוקיה עלולה להביא לתוצאה של ביטול התכלית החקיקתית של ההליכים המקוצרים המיוחדים שנקבעו בסעיף 240 הנ"ל. לעומת זאת, ההליך של עיכוב ביצוע עונש שהוטל על-פי סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי, במיוחד כאשר עסקינן בבקשה הנדונה בפני ערכאת הערעור ולא בפני הערכאה הדיונית, הוא הליך שאינו מוסדר בסעיף 240 עצמו. אכן, ניתן גם לטעון כי טעמי יעילות מצדיקים ככלל אף את קיומו של הליך זה שלא בנוכחות הצדדים. אולם, בניגוד להליך של

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם אין בתוצאה של קיום דיון במעמד הצדדים בבקשה לעיכוב ביצוע עונש בערכאת הערעור משום ריקון של תכליות ההסדר הקבוע בסעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי מכל תוכן; שכן ההסדר שנקבע בסעיף 240 הנ"ל מתייחס להליך בפני הערכאה הדיונית ולא בפני ערכאת הערעור. עוד יצוין, כי נוכח קיום ההליך לביטול פסק הדין שניתן בהעדר הנאשם ונוכח האפשרות לסתור את חזקת המסירה איננו רואים בסיס להיזקק בהליך שלפנינו לטענות המשיב בתשובתו לערעור, הנוגעות לאי-חוקיותה של תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי (ראו ע"א 3613/97 אזוב נ' עיריית ירושלים, פ"ד נו(2) 787, 805-807 (2002))."

לגוף הבקשה, המבקשת סבורה כי, מתוך עוולה תבוא הישועה. למבקשת ניתן יומה בבית משפט, אולם המבקשת, מהטעמים השמורים עמה, ביקשה להישפט ובמסגרת הבקשה להישפט מסרה כי כתובתה הינה רח' אתרוג 19, אילת ואכן ההזמנה נשלחה לכתובת זו בדואר רשום. המבקשת לא עדכנה אודות שינוי כתובתה למרכז שירות לטיפול בדוח"ות תנועה במשטרת ישראל ואף לא עקבה אחר ההליך והלכה למעשה ויתרה על יומה בבית המשפט.

" הוראות החוק בעניין מתן פסק דין בהיעדר אינן בעלות גוון טכני, אלא בבסיסם עומדים שיקולים מהותיים ביותר. הם נועדו למנוע "מצבים בהם יוכל נאשם לסכל או לעכב את ההליך באמצעות אי התייצבותו בתחילת המשפט או בהמשכו "[עיינו והשוו: רע"פ 9174/09 יעקב בן יששכר נ' מ"י].

מכל מקום, משלא הייתה התייצבות מטעמים הנעוצים במבקש, לא יכול הוא לטעון שלא ניתן לו יומו (עייין: רע"פ 9142/01).

רע"פ 8445/07 אברהם קדוש נ' מדינת ישראל, תק-על 2007(4), 168, 169 (2007) נפסק על ידי כבוד השופט ג'ובראן כי:

" מעבר לדרוש יוער, כי גם לגופו של עניין אין מקום לקבל גם את הבקשה. פסק דינו של בית המשפט לתעבורה ניתן שלא בנוכחות המבקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, לפיו נאשם שהוזמן כדין ולא התייצב לדין בעניינו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום. הסברו של המבקש, לפיו נמנע ממנו להתייצב לדין מכיוון שהדו"ח לא היה ברשותו אינו מהווה כל הצדקה, שכן הדו"ח נמסר לידי וידוע היה לו על מועד הדין".

רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל, תק-על 2003(3), 2077, 2079 (2003) נפסק על ידי בית משפט עליון כי:

" בהקשר זה, מוכרת התופעה הנפסדת של נאשמים הבוחרים במודע להעדר ממשפטם כטקטיקה מכוונת אשר תכליתה לאפשר להם לבקש את ביטול פסק הדין באותם מקרים בהם גזר הדין המושת עליהם אינו נראה להם. אילוצו של בית המשפט לזמן לדין את כל המבקשים לביטול פסק דין, גם כאשר ברור כי פסק הדין בעניינם ניתן כדין, ואין כל הצדקה לבטלו, תפגום באופן משמעותי בתכלית של ייעול הליכים בעבירות קלות

ותחזק את התמריץ השלילי של השתמטות מהופעה במשפט ממניעים טקטיים-ספקולטיביים".

אי התייצבות, רואים אותה, כהודיה בעובדות כתב האישום, כך על פי סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ") ולבית המשפט סמכות לשפוט בהעדר. [עיינו: רע"פ 2584/09].

טענת המבקשת לפיה כופרת היא במיחוס לה, אין בכך בכדי להוות עילה מוצדקת לביטול פס"ד.

ברע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל נפסק:

" העובדה שהמבקש כפר בפני השוטר שרשם את הדו"ח ובפני בית המשפט אין משמעותה שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. לשיטה זו- כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק דין ולא היא".

העונש שהושת על המבקשת הוא סביר ביחס לעבירה המיוחסת לה ולכן לא מצאתי כי ייגרם למבקשת עיוות דין.

בניגוד לדעת המבקשת, ובהעדר טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, לא נראה לי כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא העתק מהחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ט סיוון תשע"ד, 17 יוני 2014, בהעדר הצדדים.